

## Arrest

nr. 280 542 van 22 november 2022  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN  
Mont Saint-Martin 22  
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 maart 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 15 maart 2021. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 april 2021 (administratief dossier, stuk 6) blijkt dat verzoeker op datum van 23 maart 2021 18 jaar is met een standaarddeviatie van 6 maanden.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 24 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 15 maart 2022 en op 13 mei 2022.

1.3. Op 7 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig uit Kotagay, district Sherzad, provincie Nangarhar. U ging niet naar school maar frequenteerde gedurende twee jaar wel de madrassa in uw dorp. U deed dit tot één maand voor uw vertrek uit Afghanistan. U heeft niet gewerkt in Afghanistan. U bent ongehuwd en heeft twee broers en twee zussen. Zo'n zes jaar voor uw vlucht uit Afghanistan opende uw vader een winkel in Jalalabad waar hij eieren, rijst, olie en andere etenswaren verkocht. Hij verbleef in Jalalabad, kwam één à twee keer per maand naar huis en belde één à twee keer per week met uw familie. Uw vader verkocht eieren en andere zaken aan de Afghaanse overheid. In de loop der jaren had hij in de verband verschillende contracten onderhandeld met de plaatselijke autoriteiten. De taliban bedreigden hem verschillende keren telefonisch en zetten hem onder druk om geld te geven of om wapens voor hen te kopen. Uw vader ging niet in op deze eisen. Op een zekere dag liet uw vader weten dat hij van Jalalabad naar huis kwam. Hij nam daartoe de bus maar kwam nooit thuis aan. U vernam enkele dagen later van de buschauffeur dat de taliban uw vader onderweg hadden ontvoerd. Zestien à zeventien dagen vernamen jullie dat hij vermoord was. Enkele dagen later klopten de taliban bij u thuis aan en eisten een geldsom. Indien jullie hieraan niet tegemoet kwamen, moest u zich aansluiten bij hen in hun strijd tegen de regering. Enkele dagen later kwamen de taliban nogmaals naar uw woning. Ze herhaalden hun eis. Uw moeder contacteerde uw oom. Deze regelde uw vlucht. In het voorjaar 2020 verliet u Afghanistan. Na een reis van ongeveer een jaar kwam u op 14 maart 2021 aan in België. U verzocht op 15 maart 2021 om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omwille van het contract dat uw vader als eierhandelaar had met de overheid. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven.*

*B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst kan er gewezen worden op enkele bevreemdende vaststellingen betreffende uw identiteit. Zo werd in Roemenië als geboortedatum (...) 2004 geregistreerd. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in maart 2021 minderjarig te zijn en werd als geboortedatum (...) 2005 genoteerd. Het leeftijdsonderzoek d.d. 23 maart 2021 wees evenwel uit dat u achttien jaar oud was, met een standaarddeviatie van zes maanden en aldus geenszins zestien jaar zoals u beweerde. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar wat exact geschreven stond op uw taskara met betrekking tot uw leeftijd, antwoordde u ongeveer zestien jaar (CGVS 1, p. 3). Dit valt echter niet te rijmen met het feit dat u tot tweemaal toe beweerde uw taskara opgehaald te hebben op uw twaalf jaar waardoor de beschreven leeftijd op uw taskara twaalf jaar hoorde te zijn, en niet, zoals u verklaarde, zestien jaar (CGVS 1, p.3 en 14 ; CGVS, 2 p. 3). Aangezien u uw taskara ging halen samen met uw vader, moeder en oudste zus, omdat uw vader vond dat jullie moesten hebben, werd u expliciet uitgenodigd een kopie van de taskara van uw moeder en/ of zus neer te leggen (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 3). Ofschoon de termijn reeds ruimschoots overschreden is, heeft het CGVS deze documenten nog niet mogen ontvangen. Nochtans verklaarde u nog contact te hebben met uw familie (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 19). Deze vaststellingen betreffende uw leeftijd en uw taskara tasten uw algemene geloofwaardigheid aan. Voorts kan uw kennis over uw vaders winkel in eieren, olie, rijst en andere etenswaren niet overtuigen. Gevraagd om de winkel te beschrijven gaf u aan dat u de winkel niet zag en uw vader er nooit over vertelde (CGVS 1, p. 9). Hij vertelde enkel dat zijn winkel in Jalalabad was (CGVS 1, p. 9). Gevraagd of de winkel midden in de stad gelegen was, kwam u niet verder dan te stellen dat dit mogelijks het geval was. Gevraagd of zijn winkel gelegen was op een drukke plaats, stelde u dat dit misschien het geval was. U wist evenmin zeker of er nog andere soortgelijke winkels in de omgeving gelegen waren: mogelijks was*

dit het geval (CGVS 1, p. 9). U wist eerst niet of uw vader samenwerkte met andere mensen in de winkel, u dacht dat hij alleen was om nadien aan te geven dat er niemand anders in de winkel was (CGVS 1, p. 9). U stelde voorts dat uw vader de winkel huurde, maar u kon niet antwoorden op de vraag wie de eigenaar van het pand was (CGVS 1, p. 12). Ook uw verklaringen over uw vaders leefomgeving in Jalalabad zijn allerminst overtuigend. U kon immers enkel vertellen dat hij een kamer huurde, maar gevraagd of hij alleen woonde of met andere mensen, zei u het niet te weten, u had het hem nooit gevraagd en hij had het u nooit verteld. Ook de vraag van wie hij de kamer huurde bleef onbeantwoord: u wist het niet. Gevraagd of de kamer ver van de winkel was, zei u geen idee te hebben, u was er niet geweest. U werd tot slot verzocht om informatie te verstrekken over waar in Jalalabad die kamer gesitueerd was, maar ook dat wist u niet (CGVS 2, p. 5). Gevraagd of hij vrienden had in de buurt gaf u opnieuw aan dit niet te weten. U had hier geen informatie over (CGVS 1, p. 9). U wist voorts niet van wie hij de eieren kocht. Evenmin wist u of hij de eieren zelf ging halen of iemand anders deze leverde (CGVS 1, p. 10). Gevraagd om een anekdote te vertellen die uw vader over de winkel vertelde, antwoordde u enkel dat hij geen anekdotes vertelde. Gelet op het feit dat uw vader gedurende zes jaar deze winkel uitbaatte, komt dit bevreemdend over (CGVS 2, p. 4), temeer daar u verklaarde dat u een goed contact had met uw vader, dat hij u raad gaf en jullie goede gesprekken hadden (CGVS 1, p. 10 en 11). Ook kan er nog opgemerkt worden dat u met betrekking tot de winkel geen huurcontract, bankuittreksel of ander document ter ondersteuning van uw beweringen neerlegde. U vroeg er ook niet naar aan uw moeder na afloop van het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p. 5) en ook na het tweede persoonlijk onderhoud bleven documenten uit, ofschoon u meermaals expliciet werd uitgenodigd documenten met betrekking tot de winkel van uw vader neer te leggen en het belang ervan in het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd benadrukt (CGVS 2, 3, 5 en 20). Tot slot valt het op dat u geen idee had van wat na uw vertrek met de winkel is gebeurd, alhoewel u op geregelde basis en recent nog contact had met uw familie (CGVS 1, p. 19). Dat u hierover geen informatie kon geven, is weinig aannemelijk. Uw verklaringen over uw vaders winkel kunnen gelet op voorgaande allerminst overtuigen.

Ook over de contracten die uw vader zou zijn aangegaan met de overheid kon u geen aannemelijke verklaringen afleggen. Ten eerste dient dienaangaande te worden opgemerkt dat u deze samenwerking tussen uw vader en de overheid niet vermeldde tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, alhoewel ze een kernelement van uw relaas vormen. Immers, net omwille van deze overheidscontracten kwam uw vader volgens u in het vizier van de taliban (CGVS 1, p. 18). Ten tweede was u niet eenduidig voor wat uw kennis van de samenwerking. Zo gaf u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud te kennen dat uw vader een contract met de overheid had waarbij hij hen eieren zou aanleveren en andere benodigdheden en waarbij hij op het einde van de maand door de overheid zou worden terugbetaald (CGVS 1, p. 17), maar beweerde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat uw vader u omtrent zijn afspraken met de overheid niets had verteld (CGVS 2, p. 4). U kon voorts niet beschrijven wat de contractuele afspraken inhielden. Zo kon u niet vertellen of de overheidsleden naar de winkel kwamen als eender welke ander klant of hun bestellingen op voorhand plaatsten. Noch wist u welke hoeveelheden rijst en eieren moesten worden aangeleverd aan de overheid. Gevraagd naar hoe hij werd betaald, bleef het antwoord uit. Gevraagd naar hoeveel hij werd betaald moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar wie zijn contactpersoon was, luidde het antwoord wederom dat u het niet wist. Ook de overheidsdienst waaraan uw vader leverde bleek u niet gekend. Tot slot gevraagd wie de etenswaren voor de overheid kwam ophalen, gaf u andermaal te kennen het niet te weten (CGVS 2, p. 3-4). Deze lacunaire kennis van uwentwege over een kernelement in uw vluchtrelaas is niet aannemelijk.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat uw vader een winkel had in Jalalabad, dat hij een samenwerkingscontract met de Afghaanse overheid had lopen en dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban kwam te staan. Bijgevolg kan er aan zijn problemen met de taliban, die zoals aangestipt in rechtstreeks verband staan met zijn winkel en de diensten die hij aan de overheid leverde, evenmin nog geloof worden gehecht en worden ook uw persoonlijke aanvaringen met de taliban op fundamentele wijze ondermijnd. Dit wordt bevestigd door onderstaande elementen.

Zo legde u weinig eenduidige verklaringen af over de problemen die uw vader met de taliban kende. Over het aantal keer dat hij werd benaderd door de taliban, zei u tijdens het eerste onderhoud dat uw vader vertelde dat ze twee keer kwamen maar u voegde toe dat u geen idee had, dat hij mogelijks elke dag werd gebeld en uw vader dat niet met u deelde (CGVS 1, p. 19). Tijdens het tweede onderhoud daarentegen gaf u tot tweemaal toe aan te denken dat hij een drietal keer was gebeld (CGVS 2, p. 7 en 8) en verklaarde u zelfs expliciet dat de twee eerste keren waarschuwingen waren maar uw vader de derde keer werd meegenomen en gedood (CGVS 2, p. 8). Aangaande de ontvoering van en de moord op uw vader zijn uw verklaringen evenmin eenduidig. Zo vertelde u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader thuis was op het moment dat de taliban binnenvielen en hij werd ontvoerd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat hij onderweg was van Jalalabad naar huis en dat hij aan een checkpoint werd ontvoerd (Vragenlijst

CGVS ingevuld bij de DVZ, vraag 3.5; CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd opperde u dat de tolk een fout had gemaakt en de vertaalsoftware die u gebruikte om het verslag te lezen niet goed was (CGVS 1, p. 21). Echter, het verslag van uw onderhoud op de DVZ werd aan u voorgelezen, waarna u het ter goedkeuring ondertekende. Op het ogenblik van dit gesprek op de DVZ beschikte u bovendien over een voogd, die geen opmerkingen overmaakte voor wat betreft de inhoud van het relaas dat u aldaar ten berde bracht. Bovendien gaf u bij aanvang van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen geen opmerkingen te hebben over uw verklaringen op de DVZ. Uw rechtvaardiging voor uw tegenstrijdige verklaringen over de plaats waar uw vader ontvoerd werd, snijdt bijgevolg geen hout. Ook wat betreft de vraag of u hulp ging zoeken na de ontvoering van uw vader zijn uw antwoorden niet sluitend doorheen de onderhouden. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het onmogelijk was de malik op de hoogte te brengen, omdat niemand te vertrouwen was en hij zelf een spion van de taliban kon zijn, en jullie ook niet naar buiten konden gaan (CGVS 1, p. 20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u wel naar de malik was gegaan en dat hij u beloofd had dat hij zijn best zou doen om uw vader te vinden (CGVS 2, p. 11 en 12). Wat betreft de kennisgeving van het overlijden van uw vader valt voorts op dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban bij u thuis kwamen zeggen tegen uw moeder dat uw vader doodgeschoten was, maar dat u op het CGVS verklaarde dat de mullah de dood aankondigde, wat u bij confrontatie toeschreef aan de beperkte tijd waarover u bij DVZ beschikte om uw relaas te doen. Zoals hierboven reeds opgemerkt had u echter geen opmerkingen bij uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor uw rechtvaardiging niet kan overtuigen (CGVS 1, p. 3). Deze vaststellingen met betrekking tot de problemen die uw vader met de taliban gekend zou hebben bevestigen slechts de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Evenmin overtuigend waren uw verklaringen betreffende de buschauffeur die de ontvoering meemaakte en jullie ervan op de hoogte bracht. Zo rijzen er vragen bij de risico's die de buschauffeur nam om jullie bij klaarlichte dag en buiten het huis in te lichten over de ontvoering, ondanks het feit dat hij dermate bang is van de taliban en aangezien hij geen enkele specifieke relatie met jullie familie scheen te onderhouden, hij was, zo gaf u aan, gewoon een dorpeling (CGVS 2, p. 10-11). Dat u na dit ene contactmoment met de buschauffeur, hoewel zijn uitleg tijdens zijn bezoek aan uw woning bijzonder summier was (CGVS 2, p. 11), voorts niets ondernam om via hem iets meer te weten te komen over uw vaders ontvoering en dood, komt bovendien bevreemdend over. Hiermee geconfronteerd gaf u overigens louter aan dat de chauffeur geen tijd zou hebben gehad (CGVS 2, p. 11-12), een uitleg waarmee u geenszins uw nalatige houding na dit bezoek rechtvaardigt. Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over het bezoek van de taliban aan uw woning na de dood van uw vader kunnen niet overtuigen. Ten eerste komen het aantal bezoeken van de taliban niet overeen. U maakte tijdens uw onderhoud op de DVZ melding van twee momenten waarop de taliban langskwamen bij uw thuis, namelijk eenmaal om uw vader te ontvoeren en eenmaal om de dood van uw vader aan te kondigen aan uw moeder (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw twee persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal maakte u echter gewag van het feit dat de taliban tweemaal naar uw ouderlijke woning kwam in de periode tussen de verkondiging van zijn overlijden en uw vlucht uit het land (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 15). Dat u deze bezoeken niet aanhaalde tijdens uw onderhoud op de DVZ komt bevreemdend over. Ook de omstandigheden van de bezoeken komen overigens niet overeen. U sprak in het eerste persoonlijk onderhoud van een eerste bezoek waarbij de taliban voor een gesloten deur bleven en een tweede bezoek waarbij ze binnen kwamen in huis (CGVS 1, p. 16). Echter, tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelde u dat ze bij dat tweede bezoek niet binnen kwamen, hetgeen u bevestigde (CGVS 2, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de taliban nogmaals.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_06\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf), EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf)) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Nangrahar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.*

*Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.*

*Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).*

*Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).*

*Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).*

*Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.*

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat,*

C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een

terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalde u bijgevolg geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U verklaarde weliswaar dat u bij een terugkeer naar Afghanistan uw baard zou moeten laten groeien, de kleren die u hier in België draagt niet meer te kunnen dragen en volgens de regels van de taliban te moeten leven daar waar u hier de vrije keuze heeft (CGVS 2, p. 19), doch in dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Uit niets blijkt dat u, die verklaarde moslim te zijn (CGVS 1, p. 4) zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw algemene opwerping aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker betwist de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk consistent en geloofwaardig is.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus wijst verzoeker op het risico van vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, de precaire socio-economische en humanitaire situatie en op de zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. Verzoeker verwijst naar en citeert in dit verband uit diverse artikelen en rapporten.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

## 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift volgende stukken en vermeldt er de weblinken van:

- een uittreksel uit het rapport Asylos, "*Afghanistan: COI Repository, 1st September 2021 – 3rd Augustus 2022*" van september 2021 (stuk 3);
- een uittreksel uit het rapport UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan*" van 15 augustus 2021 (stuk 4).

Op 3 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 (deze COI-focus wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

Op 11 oktober 2022 maakt verzoeker aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgende nieuwe stavingstukken:

- een certificaat van inschrijving op school voor het jaar 2020-2021 d.d. 30 juni 2021 (stuk 1);
- het programma van 2020-2021 (stuk 2);
- een proces-verbaal van toelating d.d. 1 september 2021 (stuk 3);
- het programma van 2021-2022 (stuk 4);
- een proces-verbaal van de integratieraad voor een DASPA-student d.d. 19 juni 2022 (stuk 5);
- een certificaat van aanwezigheid op school d.d. 28 juni 2022 (stuk 6);
- het bewijs van ontvangst van het schooldossier d.d. 4 oktober 2022 (stuk 7).

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.*

St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

### 2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de aangevoerde elementen van verzoeker om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de afgelegde verklaringen van verzoeker en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

### 2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er dringen zich enkele bevreemdende vaststellingen op betreffende verzoekers identiteit nu (a) de geboortedatum die in Roemenië werd geregistreerd meer dan een jaar verschilt met deze die hij op de DVZ heeft aangegeven, (b) uit leeftijdsonderzoek blijkt dat hij op datum van 23 maart 2021 achttien jaar oud was met een standaarddeviatie van 6 maanden, hetgeen niet overeenstemt met zijn beweerde zestien

jaar, (c) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de leeftijd die zou zijn vermeld op zijn taskara en (d) verzoeker naliet om een kopie van de taskara van zijn moeder en/of zus voor te leggen die samen met hem een taskara zouden zijn gaan halen;

(ii) verzoekers verklaringen over de winkel van zijn vader in Jalalabad en diens leefomgeving aldaar kunnen allerminst overtuigen nu (a) hij geen beschrijving kan geven van de winkel, noch de omgeving waarin de winkel zou zijn gelegen, (b) verzoeker niet wist met wie zijn vader woonde, van wie zijn vader een kamer huurde, of de kamer ver van de winkel was, waar de kamer in Jalalabad gesitueerd was, of zijn vader vrienden in de buurt had, (c) verzoeker niet wist wie de leverancier van de winkel van zijn vader was, (d) verzoeker geen anekdote kon vertellen die zijn vader over de winkel vertelde en dit ondanks dat verzoekers vader zes jaar deze winkel uitbaatte en hij een goed contact had met zijn vader, dat hij verzoeker raad gaf en zij goede gesprekken hadden, (e) verzoeker geen enkel document voorlegt met betrekking tot de winkel, (f) verzoeker geen idee had van wat na zijn vertrek met de winkel is gebeurd, alhoewel hij op geregelde basis en recent nog contact had met zijn familie;

(iii) verzoeker legt geen aannemelijke verklaringen af omtrent de contracten die zijn vader zou zijn aangegaan met de overheid vermits (a) hij het gegeven van de samenwerkingscontracten tussen zijn vader en de Afghaanse overheid geheel onvermeld liet tijdens zijn interview op de DVZ, (b) verzoeker niet eenduidig was over zijn kennis van de samenwerking, (c) verzoeker niet kon beschrijven wat de contractuele afspraken inhielden, hoe en hoeveel zijn vader werd betaald, wie zijn contactpersoon was, aan welke overheid zijn vader leverde of wie de etenswaren voor de overheid kwam ophalen;

(iv) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers vader een winkel had in Jalalabad, dat hij een samenwerkingscontract met de Afghaanse overheid had lopen en dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban kwam, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan zijn problemen met de taliban en evenmin aan de persoonlijke aanvaringen van verzoeker met de taliban. Dit wordt bevestigd door volgende elementen: (a) verzoeker heeft weinig eenduidige verklaringen afgelegd over het aantal keer dat de taliban zijn vader hebben benaderd, noch over de ontvoering van en de moord op zijn vader; ook wat betreft de vraag of verzoeker hulp ging zoeken na de ontvoering van zijn vader en wie de kennisgeving deed van diens overlijden zijn verzoekers antwoorden niet sluitend doorheen de onderhouden, (b) verzoeker legt evenmin overtuigende verklaringen af met betrekking tot de chauffeur van het busje die de ontvoering meemaakte en verzoeker en zijn familie ervan op de hoogte bracht, (c) ook verzoekers verklaringen over het bezoek van de taliban aan zijn woning na de dood van zijn vader kunnen niet overtuigen;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;

(vii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(viii) het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer vervolgd; deze vrees dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart dat nadat de taliban ontdekten dat zijn vader een winkel uitbaatte in Jalalabad en samenwerkingscontracten had met de overheid, zijn vader werd benaderd en bedreigd om hen geld te geven of om wapens voor hen te kopen. Verzoekers vader ging niet in op deze eisen en kwam na een gepland bezoek met de bus van Jalalabad nooit meer thuis. Verzoeker vernam van de chauffeur van het busje die zijn vader vervoerde dat de taliban hem onderweg hadden ontvoerd. Nadien vernamen ze de dood van verzoekers vader. De taliban hebben zich vervolgens gericht tot verzoekers familie met de eis een geldsom te betalen en indien hier geen gevolg aan zou worden gegeven, zou verzoeker zich moeten aansluiten bij de taliban in hun strijd tegen de regering. Nadat verzoeker niet is ingegaan op deze eis, regelde verzoekers oom zijn vlucht en verliet hij zijn land van herkomst. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.4.2.1. Aangaande de leeftijd van verzoeker kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar deze terecht enkele bevreemdende vaststellingen betreffende zijn identiteit opmerkt:

*“Zo werd in Roemenië als geboortedatum 15 januari 2004 geregistreerd. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u in maart 2021 minderjarig te zijn en werd als geboortedatum 31 maart 2005 genoteerd. Het leeftijdsonderzoek d.d. 23 maart 2021 wees evenwel uit dat u achttien jaar oud was, met een standaarddeviatie van zes maanden en aldus geenszins zestien jaar zoals u beweerde. Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar wat exact geschreven stond op uw taskara met betrekking tot uw leeftijd, antwoordde u ongeveer zestien jaar (CGVS 1, p. 3). Dit valt echter niet te rijmen met het feit dat u tot tweemaal toe beweerde uw taskara opgehaald te hebben op uw twaalf jaar waardoor de beschreven leeftijd op uw taskara twaalf jaar hoorde te zijn, en niet, zoals u verklaarde, zestien jaar (CGVS 1, p.3 en 14 ; CGVS, 2 p. 3). Aangezien u uw taskara ging halen samen met uw vader, moeder en oudste zus, omdat uw vader vond dat jullie moesten hebben, werd u expliciet uitgenodigd een kopie van de taskara van uw moeder en/ of zus neer te leggen (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 3). Ofschoon de termijn reeds ruimschoots overschreden is, heeft het CGVS deze documenten nog niet mogen ontvangen. Nochtans verklaarde u nog contact te hebben met uw familie (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 19). Deze vaststellingen betreffende uw leeftijd en uw taskara tasten uw algemene geloofwaardigheid aan.”*

In zoverre verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn leeftijd poogt te vergoelijken, stellende dat uit verschillende bronnen blijkt dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd waardoor de geboortedatum op de taskara vaak vrijwillig wordt gekozen op basis van hun fysieke verschijning, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 april 2021 (administratief dossier, stuk 6) blijkt namelijk dat verzoeker op datum van 23 maart 2021 18 jaar is met een standaarddeviatie van 6 maanden, wat een discrepantie betreft met de beweerde leeftijd van 16 jaar. Dit klemmt des te meer daar verzoekers geboortedatum, zoals genoteerd in Roemenië, niet overeen stemt met deze die hij voor de Belgische asielinstanties heeft verklaard en verzoeker bovendien zelf inconsistente verklaringen aflegt over de leeftijd die op zijn taskara zou zijn vermeld.

Verder stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het CGVS zich toegeeflijk moet opstellen jegens hem omdat hij niet naar school is geweest, dat hij zijn taskara enkele jaren geleden heeft verloren en hij zich mogelijks heeft vergist omdat zijn geheugen door het verstrijken van de tijd *“is veranderd”*. De Raad wijst erop dat verzoeker er met dit betoog niet in slaagt de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen aangaande de leeftijd die op zijn taskara zou zijn vermeld, toe te dekken. In dit verband dient nog

opgemerkt dat verzoeker diverse documenten met een eigen handtekening ondertekende (zie bijvoorbeeld: 'vragenlijst' DVZ, verklaring DVZ) en dat hij zelf verklaarde dat hij een klein beetje kan lezen en schrijven in het Pashtu (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, p. 6; CGVS I, p. 4), hetgeen zijn beweerde ongeschooldheid relativeert.

Daar waar verzoeker het gebrek aan kopieën van de taskaras van zijn gezinsleden poogt te verschonen, stellende dat hij enkel via telefoon contact kan hebben met zijn familie en dat het onmogelijk is om (kopieën) van documenten te verkrijgen binnen de termijn van vijf dagen, wijst de Raad er op dat verzoeker ook tot op heden heeft nagelaten om een dergelijk stavingstuk voor te leggen. Bovendien liet verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS optekenen wel via het internet contact te hebben met zijn familie. Immers, op de vraag wanneer hij zijn familie voor het laatst heeft gehoord, verklaarde verzoeker het volgende: *"twee weken geleden, als zij me bellen is het internet bij hen op hun telefoon op 2-3 min. over (...)"* (CGVS I, p. 12). Daarenboven gaf verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud aan dat hij actief is op Facebook, Instagram, Whatsapp en Tiktok (CGVS I, p. 8). Bijgevolg kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij, al dan niet via anderen, wel degelijk (kopieën van) dergelijke documenten zou hebben kunnen verkrijgen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog hekelt dat het CGVS blijkt geeft van kwade trouw door hem te verwijten dat hij deze documenten niet heeft neergelegd, doch het CGVS, indien hij deze documenten wel zou hebben neergelegd, zeker zou hebben aangevoerd dat zij wegens corruptie in Afghanistan geen bewijskracht zouden hebben, spreekt verzoeker de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker werd namelijk expliciet uitgenodigd pertinente documenten af te leveren zoals een kopie van de taskara van zijn moeder en/of zus (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 3). Dat verzoeker dit heeft nagelaten, tast aldus de algemene geloofwaardigheid aan. Te dezen dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherentie verklaringen en, waar mogelijk, documenten kunnen worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

2.3.4.2.2. Verzoekers verklaringen inzake de beschrijving van de winkel van zijn vader, diens leefomgeving en samenwerkingscontracten met de overheid, kunnen bovendien allerminst overtuigen.

Vooreerst zijn verzoekers verklaringen inzake de winkel die zijn vader zou hebben uitgebaat in Jalalabad niet aannemelijk. Immers, wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gepeild naar enkele specificaties omtrent de winkel van zijn vader bedient hij zich van vage, niet-doorleefde, ontwijkende en niet-aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde verzoeker op de vraag naar de situering van de winkel immers het volgende: *"ik zag de winkel niet, ik ging niet naar zijn winkel"; "hij zei alleen dat zijn winkel in Jalalabad was want hij had niet veel tijd om te praten (...)"* (CGVS I, p. 9). Gevraagd of de winkel midden in de stad gelegen was en of er soortgelijke winkels in de omgeving gelegen waren, beantwoordde verzoeker dit met *"mogelijks"* (CGVS I, p. 9). Op de vraag of de winkel zich bevond op een drukke plek met veel volk in de buurt, beantwoordde verzoeker dit met *"misschien (...)"* (CGVS I, p. 9). Op de vraag of zijn vader met andere mensen samenwerkte antwoordde verzoeker *"ik denk dat hij er alleen was"* (CGVS I, p. 9). Gevraagd om een anekdote te vertellen die zijn vader over de winkel vertelde, antwoordde verzoeker dat hij er geen kende (CGVS II, p. 4). Verder wist verzoeker niet te vertellen wie de eigenaar was van het pand (CGVS I, p. 12).

Bovendien considereert de commissaris-generaal inzake de verklaringen betreffende de leefomgeving van zijn vader op goede gronden:

*"Ook uw verklaringen over uw vaders leefomgeving in Jalalabad zijn allerminst overtuigend. U kon immers enkel vertellen dat hij een kamer huurde, maar gevraagd of hij alleen woonde of met ander mensen, zei u het niet te weten, u had het hem nooit gevraagd en hij had het u nooit verteld. Ook de vraag van wie hij de kamer huurde bleef onbeantwoord: u wist het niet. Gevraagd of de kamer ver van de winkel was, zei u geen idee te hebben, u was er niet geweest. U werd tot slot verzocht om informatie te verstrekken over waar in Jalalabad die kamer gesitueerd was, maar ook dat wist u niet (CGVS 2, p. 5). Gevraagd of hij vrienden had in de buurt gaf u opnieuw aan dit niet te weten. U had hier geen informatie over (CGVS 1, p. 9) U wist voorts niet van wie hij de eieren kocht. Evenmin wist u of hij de eieren zelf ging halen of iemand anders deze leverde (CGVS 1, p. 10). Gevraagd om een anekdote te vertellen die uw vader over*

*de winkel vertelde, antwoordde u enkel dat hij geen anekdotes vertelde. Gelet op het feit dat uw vader gedurende zes jaar deze winkel uitbaatte, komt dit bevreemdend over (CGVS 2, p. 4), temeer daar u verklaarde dat u een goed contact had met uw vader, dat hij u raad gaf en jullie goede gesprekken hadden (CGVS 1, p. 10 en 11)."*

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij nooit in de winkel van zijn vader heeft gewerkt of er is geweest noch in de kamer die zijn vader in Jalalabad huurde, dat hij zelfs nooit in Jalalabad is geweest, dat hij op enkele uren van Jalalabad woonde en kortom geen antwoorden kon bieden op de vragen inzake zijn vaders winkel of leefomgeving, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er niet in slaagt voormelde pertinente motieven te verklaren of te weerleggen. Van verzoeker, die gesprekken had met zijn vader als deze thuis was alsook een goed contact met hem onderhield (CGVS I, p. 10, 11 en 12; CGVS II, p. 4), kan immers worden verwacht dat hij toch een zekere kennis tentoonspreidt over deze aspecten. Te meer daar zijn vaders werkzaamheden in deze winkel hebben geleid tot zijn beweerde problemen met de taliban.

Verzoeker stelt verder in het verzoekschrift dat het CGVS rekening had moeten houden met het feit dat hij analfabeet is en nooit naar school is geweest. Verzoeker vervolgt dat hij bijzonder jong was toen hij Afghanistan verliet en nog minderjarig was ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker worden zijn afgelegde verklaringen in perspectief geplaatst door zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten waarop hij zich beroept ter ondersteuning van zijn verzoek alsmede tijdens zijn verschillende interviews. In dit verband moet vooreerst worden benadrukt dat de vragen over de winkel en leefomgeving van verzoekers vader verband houden met verzoekers vluchtmotieven. Deze aspecten vereisen aldus geen schoolse kennis en hoewel verzoeker beweert dat hij jong en analfabeet is, kan worden verwacht dat hij in staat is om op gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze te verhalen over elementen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt. Overigens onderlijnt de Raad dat verzoeker diverse documenten met een eigen handtekening ondertekende (zie bijvoorbeeld: 'vragenlijst' DVZ, verklaring DVZ) en zelf verklaarde dat hij een klein beetje kan lezen en schrijven in het Pashtu (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, p. 6; CGVS I, p. 4), hetgeen zijn beweerde analfabetisme ondermijnt. Wat betreft verzoekers bewering dat hij "bijzonder jong" is, kan bovendien worden vastgesteld dat verzoeker, op basis van de vastgestelde geboortedatum door de Dienst Voogdij, zestien jaar was bij het verlaten van zijn land van herkomst, wat bezwaarlijk als "bijzonder jong" kan worden gezien en zijn gebrekkige kennis bijgevolg niet kan verklaren of verschonen. Verzoeker had immers reeds de jaren des onderscheid bereikt.

De commissaris-generaal considereert verder op goede gronden dat verzoeker geen enkel (begin van) bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de winkel van zijn vader, ondanks het feit dat hij meermaals expliciet werd uitgenodigd documenten neer te leggen en het belang ervan werd benadrukt (CGVS II, p. 3, 5 en 20). In zoverre verzoeker in dit verband herneemt dat hij enkel via telefoon met zijn familie communiceert, dient herhaald dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, al dan niet via derden, via verschillende kanalen documenten zou hebben kunnen bekomen. Te meer daar verzoeker zelf verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat zijn familie hem via het internet belt, weliswaar gedurende slechts enkele minuten (CGVS I, p. 12) en hij actief is op Facebook, Instagram, Whatsapp en Tiktok (CGVS I, p. 8). In zoverre verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het CGVS blijk geeft van kwade trouw door verzoeker te verwijten geen documenten betreffende de winkel van zijn vader te hebben neergelegd, doch het CGVS systematisch documenten uit Afghanistan afwijst wegens de in dat land heersende corruptie, bekritiseert hij en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, en brengt hij evenmin een dienstig verweer aan. De Raad herhaalt in dit verband nog dat van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en, waar mogelijk, documenten kunnen worden verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht overweegt dat verzoekers desinteresse met betrekking tot wat er na zijn vertrek met de winkel is gebeurd, de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn vrees voor vervolging ondermijnt. In dit verband staat in de bestreden

beslissing te lezen als volgt: *“Tot slot valt het op dat u geen idee had van wat na uw vertrek met de winkel is gebeurd, alhoewel u op geregelde basis en recent nog contact had met uw familie (CGVS 1, p. 19). Dat u hierover geen informatie kon geven, is weinig aannemelijk.”*

Verzoeker stelt dat hij geen informatie heeft kunnen verkrijgen over wat er na zijn vertrek met de winkel is gebeurd omdat hij alleen met zijn familie via telefoon contact heeft en het niet gemakkelijk is om met hen contact op te nemen omdat de verbinding niet goed is. De Raad wijst er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie te bekomen aangezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Dat hij enkel met zijn familie via de telefoon in contact zou staan, kan zijn desinteresse in de evolutie van de beweerde problemen aldus niet verschonen.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar deze terecht opmerkt dat verzoeker geen aannemelijke verklaringen kon afleggen inzake de samenwerkingscontracten van zijn vader met de overheid:

*“Ook over de contracten die uw vader zou zijn aangegaan met de overheid kon u geen aannemelijke verklaringen afleggen. Ten eerste dient dienaangaande te worden opgemerkt dat u deze samenwerking tussen uw vader en de overheid niet vermeldde tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, alhoewel ze een kernelement van uw relaas vormen. Immers, net omwille van deze overheidscontracten kwam uw vader volgens u in het vizier van de taliban (CGVS 1, p. 18). Ten tweede was u niet eenduidig voor wat uw kennis van de samenwerking. Zo gaf u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud te kennen dat uw vader een contract met de overheid had waarbij hij hen eieren zou aanleveren en andere benodigdheden en waarbij hij op het einde van de maand door de overheid zou worden terugbetaald (CGVS 1, p. 17), maar beweerde u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat uw vader u omtrent zijn afspraken met de overheid niets had verteld (CGVS 2, p. 4). U kon voorts niet beschrijven wat de contractuele afspraken inhielden. Zo kon u niet vertellen of de overheidsleden naar de winkel kwamen als eender welke ander klant of hun bestellingen op voorhand plaatsten. Noch wist u welke hoeveelheden rijst en eieren moesten worden aangeleverd aan de overheid. Gevraagd naar hoe hij werd betaald, bleef het antwoord uit. Gevraagd naar hoeveel hij werd betaald moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar wie zijn contactpersoon was, luidde het antwoord wederom dat u het niet wist. Ook de overheidsdienst waaraan uw vader leverde bleek u niet gekend. Tot slot gevraagd wie de etenswaren voor de overheid kwam ophalen, gaf u andermaal te kennen het niet te weten (CGVS 2, p. 3-4). Deze lacunaire kennis van uwentwege over een kernelement in uw vluchtrelaas is niet aannemelijk”.*

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift herneemt dat het niet abnormaal is dat hij de vragen met betrekking tot de inhoud van de samenwerkingscontracten niet kon beantwoorden gelet op het feit dat hij zijn vader weinig zag, hij nooit in de winkel kwam en gelet op zijn profiel, dient wederom herhaald dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader in zijn winkel en zijn contracten met de overheid, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich hierover terdege tracht te informeren, *quod non*.

In zoverre verzoeker stelt dat hij de samenwerkingscontracten niet heeft vermeld tijdens zijn interview bij de DVZ omdat hem werd gevraagd de problemen in Afghanistan samen te vatten, wat hij deed door de problemen van de taliban verder toe te lichten, wijst de Raad er in dit verband nog op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de DVZ. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielsrelaas vermeldt.

Daar waar het CGVS terecht opmerkt dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud heeft gezegd dat hij niets wist over de samenwerkingscontracten, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij bedoelde niet over meer informatie te beschikken dan hij reeds tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud heeft gegeven. De Raad merkt op dat verzoeker zich te dezen van een *postfactum* verklaring bedient die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig en consistent te laten schijnen, doch waarmee verzoeker geen afbreuk doet aan pertinentie vaststellingen van de bestreden beslissing.

Zo verzoeker te dezen nog verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

2.3.4.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers vader een winkel had in Jalalabad in het kader waarvan hij samenwerkingscontracten had met de overheid en dat zijn vader aldaar verbleef. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers persoonlijke problemen met de taliban die hieruit op zijn beurt zouden zijn voortgesprongen. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekers verklaringen over de problemen met de taliban niet kunnen overtuigen.

Zo kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar deze terecht opmerkt dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegde over de problemen die zijn vader met de taliban kende. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

*“Over het aantal keer dat hij werd benaderd door de taliban, zei u tijdens het eerste onderhoud dat uw vader vertelde dat ze twee keer kwamen maar u voegde toe dat u geen idee had, dat hij mogelijks elke dag werd gebeld en uw vader dat niet met u deelde (CGVS 1, p. 19). Tijdens het tweede onderhoud daarentegen gaf u tot tweemaal toe aan te denken dat hij een drietal keer was gebeld (CGVS 2, p. 7 en 8) en verklaarde u zelfs expliciet dat de twee eerste keren waarschuwingen waren maar uw vader de derde keer werd meegenomen en gedood (CGVS 2, p. 8). (...)”*

Verzoeker merkt in het verzoekschrift in dit verband op dat het CGVS zich soepel had moeten opstellen tegenover hem aangezien hij nooit naar school is geweest en hij niet aanwezig was tijdens de feiten. De Raad onderstreept dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij gedetailleerde en coherente verklaringen over deze problemen kan afleggen, dan wel dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*. Bovendien dient benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte is van aspecten die raken aan de kern van zijn vluchtrelaas, zoals de problemen met de taliban, en dewelke geen schoolse kennis vereisen.

Voorts kan de commissaris-generaal gevolgd worden waar deze terecht tegenstrijdige verklaringen opmerkt inzake de ontvoering van verzoekers vader en de kennisgeving van de moord op verzoekers vader:

*“Aangaande de ontvoering van en de moord op uw vader zijn uw verklaringen evenmin eenduidig. Zo vertelde u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader thuis was op het moment dat de taliban binnenvielen en hij werd ontvoerd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat hij onderweg was van Jalalabad naar huis en dat hij aan een checkpoint werd ontvoerd (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ, vraag 3.5; CGVS 1, p. 20; CGVS 2, p. 13). Hiermee geconfronteerd opperde u dat de tolk een fout had gemaakt en de vertaalsoftware die u gebruikte om het verslag te lezen niet goed was (CGVS 1, p. 21). Echter, het verslag van uw onderhoud op de DVZ werd aan u voorgelezen, waarna u het ter goedkeuring ondertekende. Op het ogenblik van dit gesprek op de DVZ beschikte u bovendien over een voogd, die geen opmerkingen overmaakte voor wat betreft de inhoud van het relaas dat u aldaar ten berde bracht. Bovendien gaf u bij aanvang van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal te kennen geen opmerkingen te hebben over uw verklaringen op de DVZ. Uw rechtvaardiging voor uw tegenstrijdige verklaringen over de plaats waar uw vader ontvoerd werd, snijdt bijgevolg geen hout. Ook wat betreft de vraag of u hulp ging zoeken na de ontvoering van uw vader zijn uw antwoorden niet sluitend doorheen de onderhouds. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat het onmogelijk was de malik op de hoogte te brengen, omdat niemand te vertrouwen was en hij zelf een spion van de taliban kon zijn, en jullie ook niet naar buiten konden gaan (CGVS 1, p. 20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u wel naar de malik was gegaan en dat hij u beloofd had dat hij zijn best zou doen om uw vader te vinden (CGVS 2, p. 11 en 12). Wat betreft de kennisgeving van het overlijden van uw vader valt voorts op dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban bij u thuis kwamen zeggen tegen uw moeder dat uw vader doodgeschoten was, maar dat u op het CGVS verklaarde dat de mullah de dood aankondigde, wat u bij confrontatie toeschreef aan de beperkte tijd waarover u bij DVZ beschikte om uw relaas te doen. Zoals hierboven reeds opgemerkt had u echter geen opmerkingen bij uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor uw rechtvaardiging niet kan overtuigen (CGVS 1, p. 3). Deze vaststellingen met betrekking tot de problemen die uw vader met de taliban gekend zou hebben bevestigen slechts de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas”.*

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift de tegenover het CGVS afgelegde verklaringen en verklaart dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan begrips- en vertaalproblemen. Voorts betoogt verzoeker in het

verzoekschrift dat hij tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds op het CGVS in dit verband consistente informatie heeft verstrekt. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de DVZ, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, 'verklaring' Dienst Vreemdelingenzaken, p. 2). Daarnaast heeft verzoeker bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS verklaard dat het gesprek op de DVZ goed was verlopen (administratief dossier, CGVS I, p. 2). Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de DVZ foutief zouden zijn vertaald geweest (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het verslag van het interview op de DVZ geen correcte weergave zou zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De blote *postfactum* bewering dat zijn voogd geen commentaar heeft verstrekt na het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze geen Nederlands spreekt en de fouten niet kon hebben opgemerkt, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat het opgeworpen begrips- en vertaalprobleem geen verklaring kan vormen voor de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake de plaats van de ontvoering van zijn vader door de taliban en hoe de dood van zijn vader werd bekendgemaakt.

Voor het overige volhardt verzoeker in één versie van de tegenstrijdige verklaringen, minimaliseert en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Voorts merkt de commissaris-generaal terecht het volgende op:

*"Evenmin overtuigend waren uw verklaringen betreffende de buschauffeur die de ontvoering meemaakte en jullie ervan op de hoogte bracht. Zo rijzen er vragen bij de risico's die de buschauffeur nam om jullie bij klaarlichte dag en buiten het huis in te lichten over de ontvoering, ondanks het feit dat hij dermate bang is van de taliban en aangezien hij geen enkele specifieke relatie met jullie familie scheen te onderhouden, hij was, zo gaf u aan, gewoon een dorpeling (CGVS 2, p. 10-11). Dat u na dit ene contactmoment met de buschauffeur, hoewel zijn uitleg tijdens zijn bezoek aan uw woning bijzonder summier was (CGVS 2, p. 11), voorts niets ondernam om via hem iets meer te weten te komen over uw vaders ontvoering en dood, komt bovendien bevreemdend over. Hiermee geconfronteerd gaf u overigens louter aan dat de chauffeur geen tijd zou hebben gehad (CGVS 2, p. 11-12), een uitleg waarmee u geenszins uw nalatige houding na dit bezoek rechtvaardigt. Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas".*

In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift aanvoert dat de chauffeur van het busje zijn familie op de hoogte heeft gebracht omdat niemand anders dat durfde te doen, hij hulp heeft aangeboden omdat zijn gezond verstand hem ertoe dwong, doch pas enkele dagen later, dient vastgesteld dat verzoeker volhardt in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en hetgeen niet kan verklaren waarom de chauffeur van het busje – waarvan verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat het een gewone dorpeling betrof (CGVS II, p. 10-11) – risico's zou nemen om hen op klaarlichte dag en buiten het huis in te lichten over de ontvoering.

Verzoeker betoogt verder in het verzoekschrift dat ze geen verdere informatie hebben gevraagd omdat ze doosbang waren, zij de autoriteiten niet hebben willen inlichten omdat dit zinloos zou zijn geweest en de bescherming van de voormalige Afghaanse autoriteiten niet doeltreffend was, doch dat hij toch naar de malik ging om te proberen hulp te krijgen. De Raad benadrukt dat verzoeker met deze argumentatie wederom volhardt in zijn vluchtrelaas, zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhaalt en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegensprekt en minimaliseert, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Daar waar verzoeker te dezen in het verzoekschrift nog verwijst naar een Nansen-nota met betrekking tot de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan, wijst de Raad erop dat het gaat om de specifieke situatie van Hazara's en dat dit niet zonder meer van toepassing kan worden geacht op de situatie van verzoeker als Pashtun. Hoe dan ook dient opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt de beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken, zodat de vraag naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden zich niet stelt.

Voorts merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake het aantal bezoeken van de taliban aan zijn woning en de omstandigheden ervan. Zo maakte verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ melding van twee momenten waarop de taliban langskwamen bij hem

thuis. Verzoeker verklaarde in dit verband namelijk het volgende: *“ongeveer 2 jaar geleden was mijn vader thuis toen de Taliban binnenviel en hem ontvoerde”* en *“na +- 17 dagen kwam de Taliban opnieuw thuis langs en ze zeiden tegen mijn moeder dat ze mijn vader hadden doodgeschoten”* (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ, vraag 3.5). Tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS sprak verzoeker echter van nog twee andere momenten waarop de taliban langskwamen tussen de verkondiging van het overlijden van zijn vader en zijn vlucht uit het land (CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 15). Dat verzoeker deze bezoeken niet aanhaalde tijdens zijn onderhoud op de DVZ ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Inzake verzoekers verklaringen omtrent de omstandigheden van de bezoeken van de taliban kunnen, met de commissaris-generaal eveneens tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Verzoeker sprak namelijk tijdens het eerste persoonlijke onderhoud van een eerste bezoek waarbij de taliban voor een gesloten deur bleven en een tweede bezoek waarbij ze binnen kwamen in huis (CGVS I, p. 16). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker echter dat bij het tweede bezoek de taliban niet binnen kwamen (CGVS II, p. 16).

Aangaande voornoemde tegenstrijdigheden betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij tijdens zijn persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS meer in de gelegenheid was om gedetailleerde informatie te geven en dat de informatie tijdens de twee opeenvolgende persoonlijke onderhouden aldaar in grote lijnen overeen komt. De Raad onderstreept opnieuw dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen kort, maar nauwkeurig aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid tijdens het interview op de DVZ. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven bij de bevoegde instanties. Door verder de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te minimaliseren, slaagt verzoeker er evenmin in om de vastgestelde inconsistenties in zijn opeenvolgende verklaringen toe te dekken.

Ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen wijst verzoeker er nog op dat boeken over de psychologie van vluchtelingen illustreren hoe moeilijk het is om te vertellen over de vervolging die men als gevolg van een trauma heeft ondergaan, hij betoogt dat van een verzoeker om internationale bescherming niet mag worden verwacht dat hij een volledig samenhangend relaas kan afleggen van traumatische gebeurtenissen en hij verwijst naar een zaak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van september 2013 waarin wordt gesteld dat van asielzoekers niet mag worden verwacht dat ze een volledig samenhangend relaas kunnen afleggen van traumatische gebeurtenissen waaraan ze werden blootgesteld. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker er andermaal niet in slaagt de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Meer nog, werd er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud meermaals gepeild of verzoeker (nog) in staat was het interview af te leggen, waarbij verzoeker telkens positief antwoordde (CGVS I, p. 2). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, gaf verzoeker aan dat hij in staat was om het persoonlijk onderhoud te doen (CGVS II, p. 2 en 17). Dit geldt des te meer nu noch verzoeker, noch zijn voogd, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouden en nu geen van hen er aanhaalde dat van verzoeker, al dan niet omwille van psychische problemen of trauma, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoeker van deze beweerde problemen bovendien geen melding maakte in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* die werd ingevuld bij de DVZ op 9 januari 2020. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie ‘Vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* DVZ d.d. 22 juni 2021, vraag 1). Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

2.3.4.2.4. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas, herhaalt hij eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert hij een vrees voor vervolging en minimaliseert en spreekt hij de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig

verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.4.2.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering dienaangaande onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.3. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat hij op een zeer jonge leeftijd naar Europa is gekomen en hij sinds zijn aankomst perfect geëvolueerd en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Volgens verzoeker kan het CGVS hem niet dwingen iemand te zijn die hij niet is.

In het verzoekschrift wordt verder betoogd dat uit verschillende ‘rapporten’ blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven, beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben waardoor zij iedereen kunnen controleren die terugkeert naar Afghanistan. Verzoeker meent in dit verband dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld vanwege zijn verblijf in Europa. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Te meer daar uit talrijke rapporten blijkt dat buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen talrijk zijn sinds de taliban de macht overnamen.

2.3.4.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel zijn gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11

en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

*In casu* besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspent om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p. 81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker voorts aan ECRE, "*Study: 'Experiences and Perspectives of Deported Afghans in the Context of Current Political and Economic Developments in Afghanistan'*" van 11 juni 2021, UK Home Office "*Country Policy and Information Note Afghanistan: Afghans perceived as 'Westernised'*" van januari 2018, Infos Migrants, "*Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'*" van 6 september 2021 en OSAR, "*Afghanistan: Profils à risque*" van 31 oktober 2021, waarbij hij nuanceert dat deze studies zijn uitgevoerd voor augustus 2021 en de mishandelingen daarom beperkt zouden kunnen zijn tot bepaalde gebieden waar de taliban toen controle over het grondgebied had. Verder verwijst verzoeker naar en citeert hij uit Jurist, "*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*" van 13 maart 2022, Jurist, "*Afghanistan dispatch: the Taliban have started to search the whole city of Kabul*" van 9 maart 2022, HRC49, "*Oral Statement on the Human Rights Situation in Afghanistan*" van 7 maart 2022, Gandhara News, "*Six Months And An Eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule*" van 15 februari 2022.

2.3.4.3.2. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale

codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de talibancodes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto*

ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer “*professionals*” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verweerder in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

*In casu* voert verzoeker aan dat hij op zeer jonge leeftijd naar Europa kwam, hij zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat de taliban hem als dusdanig rechtstreeks zullen identificeren en hij bijgevolg zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden. Vooreerst dient er evenwel op gewezen dat verzoekers beweerde jonge leeftijd dient te worden gerelativeerd in het licht van de beslissing van de Dienst Voogdij van 6 april 2021 waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 23 maart 2021 18 jaar is met een standaarddeviatie van 6 maanden. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn 16 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, verzoeker heeft immers nog contact met zijn moeder, broers en zussen in Afghanistan via de telefoon (CGVS I, p. 5, 12; CGVS II, p. 19) en heeft nog minstens ooms langs moederszijde die de familie steunt (CGVS I, p. 13) (administratief dossier, CGVS I, p. 12; CGVS II, p. 19).

Verzoeker brengt bij aanvullende nota *d.d.* 11 oktober 2022 nog een certificaat van inschrijving op school voor het jaar 2020-2021 *d.d.* 30 juni 2021; het programma van 2020-2021, een proces-verbaal van toelating *d.d.* 1 september 2021, het programma van 2021-2022, een proces-verbaal van de integratieraad voor een DASPA-student *d.d.* 19 juni 2022, een certificaat van aanwezigheid op school *d.d.* 28 juni 2022 en bewijs van ontvangst van het schooldossier *d.d.* 4 oktober 2022 bij. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het loutere feit dat verzoeker in België schoolgaand is, niet kan worden afgeleid dat hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen onder het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

2.3.4.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft het uittreksel uit Asylus “*Afghanistan. COI Repository. 1st September 2021 – 27th July 2022*” (verzoekschrift, stuk 3) en het uittreksel uit UNAMA “*Human Rights in Afghanistan. 15 august 2021 – 15 june 2022*” van juli 2022 (verzoekschrift, stuk 4), dient te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangaande de documenten waaraan wordt gerefereerd in verzoekers aanvullende nota *d.d.* 11 oktober 2022, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover reeds hoger is komen vast te staan in punt 2.3.4.3.2. en waarin wordt besloten dat zij niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich in die mate de westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt dat hij er geen afstand van zou kunnen doen bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van het contract dat zijn vader als handelaar had met de overheid, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, treedt de Raad de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van preciaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, duidelijk dat (i) het risico op ernstige schade individueel moet zijn, wat wil zeggen dat men specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetbepaling.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*", kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban voor een einde zorgde van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 257 586 van 1 juli 2021 van de Raad en arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu – in tegenstelling tot laatst genoemd arrest – meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke

*collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten dat als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban), incidenten die als *violence against civilians* gecodeerd zijn (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal.+ De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze en eerder summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst en waaruit hij citeert is dezelfde, of ligt immers minstens in dezelfde lijn, dan deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET